

סיון בסקין

6 שירים

וריאציות

1

מול עמודי הזכרון חורכי העינים,
מול העינים הלא חרוכות של כל אחד,
מעל אבני תל אביב וגלגלי אופנים
אני מתרגלת מבט יהודי מפחד

ואמץ להורות שהכל אבוד. אני מתאמנת
רק על מנת לבחון את יכלת נבוי האסון
שלי, וככל הנראה לא תצא ממני כוהנת,
ואביו, כמו כלם, רק עם הנהגת קצוב המזון,

עם האסור להחזיק חיות מחמד או סכו"ם מתכת,
עם שרפה של ספרי בשול ולוחות שנה,
מעט לפני שכל השירים הפכו לשירי-לכת,
ומעט אחרי סגירת הפקולטה הראשונה.

ואפלו שהשירים – הכלבים האהובים – יזהירו,
ינבחו על דם שעוד לא נשפה, על דעת שלא נטרפה,
איך אשכיל ללעס לחם ולדעת שאבן גיר הוא,
האם אאחר לצעק: שרפה, אוי אחים, שרפה?

רק לחיות ורק ללכת,
 רק לקפץ ורק לרוץ,
 עד שסכנה חורכת
 את התחת הקפוצ'.

יהודי, חיה את רגע
 הבקשר והתורה.
 יהודי, לטף את אגו
 האדם והפירה.

אל תניח את הספר,
 רויץ אתו בפה נחר,
 רויץ על עשב, רויץ על אפר,
 רויץ – כאלו אין מקר.

וכמו ויליה המשחררת,
 שלטפתי בה דגים,
 לעולם איני עוצרת
 להסביר ולהדגים.

אל תתפתה לכוּח וְלַעֲצָב,
אל תבקש קצור וְחַנִּינָה,
אַמֵץ אֶת סבָּלְנוֹת אוֹכְלֵי הָעֵשֶׁב,
אֶת לֵהֵט הַטּוֹרְפִים, וְאַמוּנָה

שֶׁל עוֹף בְּחִלּוּפֵי עוֹנוֹת שָׁנָה,
בִּידֵיעַת הַנְּתִיבִים לְעֵשׂוֹר
הָאַרְצוֹת בְּלֵי שֶׁלֶג וּבְלֵי אֶפֶר.
כֶּה, יְהוּדִי, תִּדְאָג לְהִגָּנָה

עַל שְׁפִיּוּתָהּ, גּוֹפֶה. תוֹרִיד לְאַפָּס
אֶת חֵם הַחֲרָדָה, אֶת הַצָּנָה
שֶׁל גֵּב בּוֹדֵד. הֵכֵן מִרְפָּא מְאַרֵס

הַנְּחָשִׁים, תִּבְנֶה לָהּ סְפִינָה
מִכְּלוֹנִסְאוֹת-גֶּדֶר. נִשְׁק אֶת אָרוֹס.
אַל-נָא תֵאמַר: הִנֵּה דְרָכֵי הָאֲחֵרוּנָה.

תל אביב, 27 במרס 2005

ספטמבר

איך סחבתי אתכם אל מחוץ לבית:
לרחובות תל אביב – לפארק – לחוף,
אל עונת היחום, אל עונת הצייד
של אחרים. אל עונת החם

שָׁלְנוּ. כמעט אהבה בגרון,
כל הקלישאות של צלומי חוץ.
כמו להתעורר באדנית של בגוניות,
כמו לשכב על עלה חסה רחויץ.

כמו בכרוב תינוקות. כמו בקרום הלחם.
כמו לשחות בדלי של חלב חמים.
כמה מוזר שגם לי יש – רחם.
זה בטח דומה: תשאלו צלמים

על חדר החשוך, סנאים – על גזע.
כך התגלגלנו בעברית
על איזה דשא – טיילת – מזח –
על אור הירח – כמו על כרית.

איך נשפכתי – שמיכת פוך מחוררת –
על רחבת העץ בנמל,
איך חבקנו – עטפנו – קשרנו סרט:
קח מתנה. – קחי את כל הסל.

איך עמדתי אתך בגנה בלי דשא,
כמה רציתי את הלילה הזה
יחד אתך, בשלנה של משי,
בחם של צבעוני על גבעול רזה.

כמה רציתי! כמה נצמדתי!
כמה ננשמת, נשתית, קרובה!
כמו במרפז האגם – מצמצתי:
כאן – אהבה, וכאן – אהבה.

איך ותרתני: כמו כלב ששב ליצר,
כמו צלופח ששב לים לדתו.
איך עליתי, שלחתי ידי אל הנער
ויצאתי לרחוב, הפעם – אתו.

מה יצמח מהלילה ההוא? משבע
השעות בחוץ? כשכלם יודעים
שהאהבה היא תופעת טבע?
שחם הגוף הוא נתון מקדים?

מה יצמח מהלילה שבו קבלתי
אתכם – מחדש, על פי החק המשיב
צלופחים צעירים – אל הים הבלטי
וברזוזים תועים – לנתיב?

תל אביב, 3-5 באוקטובר 2004

צלילת הברבור

ברבורים ונשים מולידים הלגות.
מפרק הירד ומפרק הכנף,
תשוקת העופות והתשוקה ההלגית
יחד שוברים את מפרק הענף

שעליו יושבות שושלות, ויחד
מסמנים שדים, רגלים, קול.
כאן תצב פטמה. כאן תהיה מנחת
צפרן שקופה. כאן – אישון סגל.

אף אינני חושבת על זה בשעת
צלילת הברבור, בשעת אושת
חבצלות המים הנפתחות,
כרמז חרישי לכל הרוחות,
בשעת העמקים שנגלו,
בשעת הבלו-בלו-בלו,
רפרוף הנוצות ודגדוג הטבור.
בעינים עולצות –
צלל, ברבור!

גבעולי הגמא, הסתירו סוד –
זרמי התהום, הביאו עוד –
זרועות, הקלעו – שלזה אחרונה –
גדת האגם, והאגם בבטנה,
הבזקי שפירית וציפות דבור –
בנו סביבנו טפה כדורית!
צלל, ברבור!

תל אביב, 8-10 בכברואר 2005

על הסף

דוקא אני, פּרָחֶחִית, מְשׁוֹרְרֶת, חֵית אֶהְבֶּה,
סְרֻבֵּנִית שֶׁל תְּלָמִים, יִפְהַפֶּיָה עִירוֹנִית וְאִירוֹנִית,
דוקא אני, מְבַרֵּיקָה, גְּנוּבָה, חֲטוּבָה,
דוקא אני – עד היום בְּתַפְקִיד נְעֲרָנֶת –

עלוּלָה עוֹד לְהִיּוֹת רַעִיָה אֶפְרוּרִית, עֵינֶפֶה
בֵּין מְשָׁרְד לְמִטָּת הַתֵּינּוֹק לְכֻלְבֵּית הַשִּׁירִים הַרוֹעֵשֶׁת,
אִשָּׁה שְׂאֵלֶיהָ שְׁבִים מִמַּעַיִן הַנְּעֻרוֹת הַצְּרוּפָה,
מֵהַעֲרֻצַּת אַחֲרוֹת, שְׁגוּפָן מְרֻכָּף וְתַנּוּעָתוֹן מְרֻשָּׁשֶׁת.

לא, אֲתִי לֹא בּוֹגְדִים, לא, אֲתִי לֹא בּוֹרְחִים לְמַדְבָּר,
וְלִבְנוֹת אֲתִי בֵּית – מִי בְּכֻלָּל צְרִיף הַיּוֹם בֵּית?
כּוֹ, אֲתָה תִשָּׂאֵר צְעִיר, כּוֹ, לָךְ לֹא יִקְרָה דְבָר,
וְאֲנִי אֶתְבַּגֵּר, כִּי אֲשַׁפַּח לְלַכֵּת לְקוֹסְמֵטִיקָאִית,

כִּי אֶקַּח אֶת הַכֵּל לְלֵב, כִּי יִחְסְרוּ לִי שָׁנִים שֶׁל שָׁנָה,
וְגַם אִם אֶהְיֶה נְנוּחָה וְרַכָּה וְשׁוֹפֵעַת קָסֶם –
בְּרַבּוּרִית לְעוֹלָם תִּהְיֶה מְלֵהִיכָה יוֹתֵר מִיּוֹנָה,
וְהַגְּזוּזִיגָל מְלֵהִיב מִיַּעַר צְפוֹנִי וְאֶפְלוּ מְכָרֶם.

אֲזִ אֶהֱבֶה אוֹתִי גַם בְּכַפּוֹת יְדֵיךָ וְגַם בְּלִבְךָ.
יֵשׁ כִּי מוֹסִים, סְנָאִים, אֲרַנְבוֹת, יֵשׁ כִּי תוֹתִים וּפְטָל.
אֲרַנִּים אֲרַמִּי חֲזָה לֹא יִפְלוּ עַל שְׁמִיכַת הַמוֹף הַלְחָה,
לֹא יִכְלוּ לְבַנֵּית אַנְיוֹת שֶׁל קֶטֶל,

לֹא יִתְנַבְּשׁוּ, לֹא יִשְׁרְפוּ, לֹא יִאֲבְדוּ אֶת רִיחָם,
וְצִבְעֵם לֹא יִדְהָה, וְחֶמֶם לֹא יִרַד גַּם בְּחֶרֶף –
אִם רַק תַּחְבֵּק אוֹתָם בְּכָל הַחֶם שֶׁל הַגּוֹף הַחֶם,
אִם תִּתְבּוֹנֵן בְּשֶׁרֶף עֵנְבְּרִי הַנְּגַר אֶל הַחֶרֶשׁ.

תל אביב, 27-28 בדצמבר 2004

שיר אהבה מוחלט

Once the music leaves your head, it's already compromised.

Jack Brewer

אַחֲרֵי

כָּל חֲמֵשׁ הַשָּׁנִים בְּיַחַד,

רָגַע לִפְנֵי

חֲתָנָה יְהוּדִית הוֹזִיָּה,

אוֹדָה לְפָנֶיהָ

בְּחֵטָא שֶׁל כְּחֻלּוֹת־מְטַפַּחַת,

אוֹדָה לְפָנֶיהָ

בְּסוּד שֶׁל אֲדָמוֹת־שְׁכָמֶיהָ.

וְהַסוּד, יְקִירִי,

הוּא בְּכֶף שָׁגַם בּוֹ בְּרָגַע

שֶׁעָלִיו חוֹלְמוֹת נְעֻרוֹת

וְחוֹתָמִים אָבוֹת,

חַי בֵּי כְּאֵב

בְּלִי מְקוֹר, כְּמוֹ מִכָּה בְּרִגְלָה,

מִסְתַּתֵּר בֵּי כֶּדֶב

בְּעֵמֶק יַעַר עֵבֶת.

כְּלוֹמֵר, גַּם עֲכָשׁוֹ,

בְּעִמּוּד שָׁבוֹ "חַיּוֹ בְּאֲשֶׁר"

מְסִים אֲגָדָה

וּמוֹנֵעַ שְׁאֵלוֹת הַמֶּשֶׁךְ,

אֲנִי עֲדִיז

יודעת שְׁכָל הַקֶּשֶׁי

אֵינּוּ בְּאֲחוּר,

אֲלֹא בְּנִפְרָדוֹת הַגּוֹף הַמוֹשָׁךְ.

כי גם עכָּשׁוּ,
כְּשֶׁאַתָּן לְךָ קְמִיץָה אוּ זֵרֶת –
וּמְמִילָא אָנִי
לֹא אוֹהֶבֶת לְעַנֵּד תְּכַשִּׁיטִים –
לְשׁוֹנֵי עוֹד חֶשֶׁה
אֶת רַעַל הָאֲהַבָּה הַנִּכְזָבֶת,
כִּי אֵין בְּעֵלוֹת
וְאֵין בְּעֵלִים וְנָשִׁים,

כִּי אָנִי אוֹהֶבֶת
יֹתֵר מִמָּה שְׁיָדִי מְשַׁגֵּת –
גַּם לֵיד עִם טִבְעַת
לֹא יִהְיֶה יִתְרוֹן –
כִּי אָנִי אוֹהֶבֶת
יֹתֵר מִכִּפֵּי שְׂמֻצָּגֶת
הָאֲהַבָּה בְּחַיִּים,
בְּבִטָּן וּבְגֵרוֹן.

וּלְכַף לֹא יִהְיֶה מַעֲנָה,
כִּי אָנִי יוֹדַעַת
שְׂאִין מַעֲנָה לְאִינְסוֹף,
שֶׁה"יֵשׁ" הוּא תְּמִיד פְּחוֹת
מִמָּה שְׂעֲדִין אֵינְנוּ
אֶלָּא בְּתוֹךְ הַפְּקַעַת
הַיִּקְרֶת בְּתוֹךְ גּוֹפֵי
וְהִנְתּוֹנָה לְכוּחוֹת

הַמְשִׁיכָה, כְּמוֹ כֵּל
אֶבֶן, יָם אוֹ תַפּוּחַ.
לֹא אֲרָצָה לְאַחֵז בְּכֶלֶךְ,
וְכִכָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת,
כִּי אֵין לִי שְׁלִיטָה,
וְאֵין לִי זְכוּת לְסַפּוּחַ
שֶׁל אֲדָם אַחֵר.
וּבְכֹל זֹאת –
חַי בִּי כְּאֵב שֶׁל חַיּוֹת.

תל אביב, 27 בפברואר 2005

כלכלת מיקום רגשנית

יְכַלְתִּי לְאַהֵב
פְּרוּרֵי פּוּעָלִים,
חֲמֵשׁ קוֹמוֹת –
לְבָנִים אֲדָמוֹת,
פַּח וּפְחָם,
חוֹל צָהָב,
סְדִינִים־חֲכָלִים
שֶׁתֵּשׁ כּוֹחֵם.

יְכַלְתִּי לְאַהֵב
רִכְכַּת צְפוּפָה,
כְּרִיכִים עֲטוּפִים
בְּמֵאֲמֵר מְעַרְכֵת,
וְעַם כָּל מְכָאוֹב –
לְרוּפָאָה הַכְּסוּפָה
שִׁיּוּדְעַת הַכֵּל,
וְעַם כָּל גְּבֻעוֹל –
בְּפִלְיָאָה – לְמוֹרָה,
וְעַם כָּל הַשִּׁירָה –
לְמַעֲסֵים שְׂרוּפִים!
וְיִכְלְתִּי לְלַכֵּת, לְלַכֵּת, לְלַכֵּת.

אֲכַל לֹא אֵת אֱלֹהִים.
לֹא גִגוֹת רְעָפִים,
לֹא טִיחַ לְבֹן,
לֹא שְׁתֵי חַנּוּיּוֹת,
לֹא גְנֵה מְרַצֶּפֶת,
וּבְתוֹךְ מְשֻׁקוּפִים –
עֲמוּדֵי תְלִיָּה
בְּהֶקְשֵׁר מְהֻגָּן –
הַנְּשִׁים הַקְּנֻיּוֹת
עִם תְּכֵנִית מְעֻטָּפֶת,
וְהֵלֵב נְעֻשָׂה שְׁמֻנוּנֵי וּפְרִיךְ, בְּרוּמָה לְ-
עוֹף בְּעֵת הַצְּלִיָּה.

לֹא אֵת אֱלֹהִים. הוּא, לֹא.
עַל כְּאֵלֶּה עוֹפּוֹת
אֲעִדֶיךָ כְּכֹר יוֹנִים
שֶׁל כְּכֹר, חֲתוּלֵי
מְדֻרְגוֹת, אֵת אוֹכְלֵי
הַסְּרָטִים, אֵת לֵילוֹת
הַטְּרוּף, וְאֵת כָּל הַתְּרוּפּוֹת
לְבִדְיוֹת: מְכוּנִים

לְמַחְקֵר הַחֲלָל הַפְּנִימִי
שֶׁל אִשָּׁה בְּלִי דְרָכוֹן,
אוּ, לְהַבְדִּיל, שֶׁל נִשְׁמַתְךָ הֶרִיקָה,
הַלִּיכָה אֲרָכָה,
הַתְּעַטְפוֹת בְּעֵשֶׂן מְאוֹרוֹת,
אוּ לְקוֹי – בְּרֵאשֶׁךְ – מְאוֹרוֹת,
אוּ חֲבוֹר פְּתָאוּמִי
לְנוֹשְׂאֵי הַשְּׁלֵטִים,
וְאֵלוֹף הַדְּרָקוֹן
הַיּוֹשֵׁב לְךָ בֵּין הָאֲזִנִּים,
כְּמוֹ הֵהוּא – בְּמִבוֹךְ – בְּכִרְתִּים,
כְּמוֹ הֵהוּא – הַשְּׁלוֹ – בְּמִצְרִים.

בְּלִכְתּוֹת הַמְּקוֹם
הַסּוֹדֵרֶת שְׁלִי!
אֲגִדָּה שְׁלִי, נְאוּ-אוֹרְכִנִּית,
אֵת, חֲמַת הַמַּתְכָּת,
חֲצוּפָה וּפְגָאִנִּית,
שְׁבִירָה כְּסִפְלוֹן פּוֹרְצָלָן!
בְּךָ אֶפֶל וְאֶקוּם,
בְּךָ אֶכַל וְאֶצוּם
וְאֶקִּיא אֶל הַדְּלִי,
וְאֶקְרָא בְּקוֹלִי
הַיְחִיד: "תְּנִי לְלֶכֶת, לְלֶכֶת.
אֲנִי כְּבֵר יוֹדַעַת לְאֵן."

תל אביב, 21 במרס 2003